

321/1921 nebyla sazba daňová při dodávkách zemědělských výrobků, o něž ve sporu jde, vůbec zvýšena, nýbrž ponechána, jako v dřívějším zákoně, sazbou 1%ta úplaty. Byla-li však 1%ní daň z obratu zahrnuta již v ceně přejímací za obiliny a novým zákonem sazba daňová zvýšena nebyla, není žalobce oprávněn, kromě stanovené přejímací ceny požadovati na žalovaném ještě další 1% z této ceny z důvodu daně z obratu, neboť takto by příjemce dodávky musel platiti daň z obratu d v a - k r á t e a to jednou v přejímací ceně a podruhé ještě zvláště z ceny trhově, včetně 1% daně obratové, tedy ještě sazbou vyšší než 1% a žalobce jako podnikatel (dodavatel zboží) by byl bezdůvodně obohacen o zažalovaných 3.398 Kč 47 h, poněvadž sám jako platitel daně by ji platil pouze jednou (§ 5 čís. 1 cit. zákona). Právní názor odvolacího soudu přiči se duchu zákona, který připustil přesunutí daně z obratu podnikatelem na příjemce dodávky pouze v té výši, v jaké ji podnikatel sám platiti byl povinen (§§ 5, 10, 11, 12 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n.). Odvolací soud doličuje povinnost žalovaného k opětovnému placení 1%ní daně z obratu jen z doslovu §u 12 cit. zák., dle něhož podnikatel může odběrateli dodávky daň obratovou z v l á š t ě ú č t o v a t i, přehlíží však, že v tomto případě šlo o dodávku, ještě před účinností nového zákona o dani z obratu úřadem uloženou, a zřejmě ani nedbá rozhodného skutkového zjištění, že 1% daň z obratu byla tu již do přejímací ceny obilin započítána. Na věci ničeho nezmění, zda byla 1%ní daň z obratu zakalkulována do přejímacích cen obilin dříve, než zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n. nabyl účinnosti, neboť postup takový vyhovoval ustanovení §u 12 zákona čís. sb. z. a n. 658 /1919, v té době plativšího a také v §u 49 (4) a (5) nov. zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n. bylo na takové případy pamaťováno přechodními předpisy o přípustnosti zvýšení nebo snížení trhovích cen zjednaných před působností tohoto zákona, pokud nový zákon obsahoval odchýlné sazby daňové oproti zákonu dřívějšímu.

Čís. 3543.

Pro nárok spolku proti jeho členu o vrácení věcí, jež mu byly jako činovníku spolkem svěřeny, jest pořad práva přípustným.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, R I 97/24.)

Žalované jakožto předsedkyni žalujícího dobročinného spolku byly svěřeny různé spolkové věci. Když se žalovaná funkce vzdala, domáhal se na ní spolek žalobou vydání věcí. K námitce nepřípustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl, r e k u r s n í s o u d z a m í t l námitku nepřípustnosti pořadu práva. D ů v o d y: Názoru soudu první stolice, že rozhodování o nárocích z příslušenství nějaké osoby ke spolku jako útvaru práva veřejného a o otázce platnosti či neplatnosti spolkového usnesení a porušení stanov na pořad práva nepatří a že nepřisluší proto soudu, o nich rozhodovati, nýbrž úřadům správním, re-

kursní soud neuznává. Strana žalovaná vznesla námitku věcné nepříslušnosti soudu, správně námitku nepřipustnosti pořadu práva, a snažila se ji odůvodniti poukazem na ustanovení §u 25 stanov žalujícího spolku. Při tom přehlíží, že nejde zde o spor, vzniklý ve věcech spolkových mezi členy. V tomto případě jde o spor mezi žalujícím spolkem jako takovým a členem spolku. Žaloba, jež jest podkladem tohoto sporu, jest žalobou vlastnickou dle §u 366 obč. zák. Předmětem tohoto sporu jsou věci žalujícího spolku (§ 286 obč. zák.), které byly svěřeny žalované jako předsedkyni spolku a které, ježto se své funkce vzdala, jest povinna spolku vrátiti. Věci vindikované nejsou vlastnictvím žalované jako člena spolku, nýbrž vlastnictvím žalujícího spolku jako osoby právnické. Činovník spolku nenabývá ku věcem spolkovým ani práva vlastnického ani držby, jsa pouhým detentorem věci osoby právnické, kteráž podle povahy své osobnosti sama práva tato fysicky vykonáváti může jen pomocí osob fysických. Soud jest povolán rozhodovati rozepře o účastenství v právech, které spolek svým členům propůjčuje, a rovněž i o rozepřích, v nichž spolek domáhá se na jednotlivých účastnících plnění závazků ze svazku spolkového. K rozhodování o vlastnické žalobě spolku proti komukoliv, byť i bývalému členu, je příslušným řádný soud.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Správně dovozuje rekursní soud, že jde tu o žalobu vlastnickou dle §u 366 obč. zák., a že tedy uplatňován jest soukromoprávní nárok, o němž dle §u 1 j. n. rozhodovati mají řádní soudové. Není zákonného předpisu, a to ani ve spolčovacím zákoně ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák., že by takováto žaloba, v předpisech soukromého práva založená, kterou podává soukromý spolek a nikoliv veřejnoprávní korporace, patřila před úřady správní. O tom, jak si mají soudové počínati, je-li rozhodnutí sporu závislo na tom, zda tu jest či není jistý právní poměr, jenž má býti na jisto postaven ve správním řízení, již zahájeném, stanoví předpis §u 190 c. ř. s. Ale řešení takovéto předurčující otázky nemá ničeho společného s otázkou přípustnosti pořadu práva ohledně nároku, před řádné soudy příslušného.

Čís. 3544.

Exekuci nelze dle §u 39 čís. 8 ex. ř. zastaviti, přesahuje-li výtěžek náklady na exekuci, byť nedostačoval k tomu, by z něho byly uhrazeny náklady exekuční po zapravení práv přednostních a zástavních vymáhajícímu věřiteli předcházejících.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, R I 114/24.)

Dlužník domáhal se zastavení exekuce dle §u 39 čís. 8 ex. ř., tvrdě, že dům, na nějž byla vedena vnucená dražba, má cenu nejvýše 30.000